

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ทำไมถึงช่วยประเทศลาวมาก

ก่อนจึงหัน

ศาลาใหญ่หลังนอกนั้นนะ ใครอย่าชนเอาวัตถุอะไรๆ มาทิ้งที่ศาลาไม่ได้นะ มันเอามาทิ้งไว้ๆ เต็มอยู่นั้นวัตถุ ต้องให้เราทราบเสียก่อน เราเป็นผู้รับผิดชอบในวัดนี้ พวกนี้ไม่ได้รับผิดชอบ อะไรโยนตูมเข้ามาๆ จะเสียหายหมดนะวัด วัตถุต่างๆ ที่สำคัญมาก ทำลายวัดได้ดี ทำลายธรรม เอะอะโยนตูมเข้ามาๆ ไม่ได้ถามใครเลยนะ ใครเอามาไม่ได้นะ จับโยนฟัดใส่หัวมันเลย ถ้าบอกขนาดนี้แล้วต้องเอาอย่างนั้นถึงรับกันได้พอดีกับคนหยาบ ใส่เปรี้ยวหน้าผากมันเลย มันเอามาหาพ่อหาแม่มันอะไร วางั้นพอดีกันไม่ได้หยาบนะ เอน้ำหนักให้มันเข้ากันได้

มันเลอะเทอะทุกอย่างเดี๋ยวนี้ในวัด มองไม่เห็น พวกนี้มันไม่มีแบบมีฉบับ ได้อะไรมาโยนตูมๆ ผู้รักษาแบบฉบับบรรพชาธรรมมีอยู่มันหนักใจจะตาย เราด้อมๆ ออกไปศาลานุ่นดูไม่ได้แล้วนะ เลอะเทอะมาก แล้วคนที่มานอนอยู่นั้นก็เหมือนกัน ห้ามไม่ให้มานอน บ้านมีเรือนมีไปอยู่กับบ้านกับเรือนตัวเอง นอนเกลื่อนอยู่ มันเลอะเทอะไปหมดแหละเดี๋ยวนี้มองไม่เห็นนะความเลอะเทอะ มาทุกแห่งทุกมุม

หลังจึงหัน

ภูเขี้ยวตกลงกับช่างเขาแล้วไม่ใช่เธอ (ตกลงแล้วครับ) ช่างเขามาที่นี่หรือใจ (ไม่ได้มาครับ เขาไปพบหมอที่โรงพยาบาล ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว) เออ หมดปัญหาไปแล้ว เราหลงลืม ได้สร้างตึกให้โรงพยาบาลภูเขี้ยวอีกแห่งหนึ่ง นี่พึ่งห่างเดี๋ยวนี้ละพักหนึ่ง ตั้งแต่โนนสะอาดผ่านไปแล้ว พิบูลย์รักษ์ ศรีเชียงใหม่ ผ่านไป หยุดพักหนึ่ง นี่เริ่มขึ้นอีกแล้วภูเขี้ยว ดูเหมือนตึกสองชั้น ๙ ล้านหรือใจ (ครับ ประมาณ ๙ ล้านสองชั้น) ที่โนนสะอาดหลังใหญ่ ๒๒ ล้าน อีกหลังเล็ก ๘ ล้าน พอดี ๓๐ ล้าน

เวียงจันทน์เราไปเรายังไม่ค่อยได้สนใจกับตึกอะไรมากนัก เรายุ่งแต่เครื่องมือแพทย์ เฉพาะอย่างยิ่งเครื่องตา ยุ่งแต่นี้มากกว่าอย่างอื่น ต่อจากนั้นไปมันจะขยายออกไปกว้างออกไป เดี่ยวนี้กำลังยุ่งอยู่กับเครื่องมือตา เราจะพยายามให้พอ เพราะคนทั้งประเทศไม่มีเครื่องมือตา ฟังไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นเราถึงทุ่มทุนที่เลย พู๊ดวันนั้น ๑๖ ล้านให้เลย ไปคราวที่สอง ๑๔ ล้านให้เลย ตาล้วนๆ ถ้ามไม่มี โห อยู่กันยังไง อยู่กันแบบตาบอดหรือ นี่ละที่ได้ทุ่มให้ๆ ยังติดต่อไว้อีกด้วยนะเรื่องตา เทียวหลังนี้จะทราบกันละ จะพยายามให้พอกับหมอ เดี่ยวนี้หมอทางเวียงจันทน์กำลังมาอบรมอยู่ที่โรงพยาบาลศูนย์อุดร หมอตา กำลังมาอบรมอยู่ที่โรงพยาบาลศูนย์อุดร คือหมอยังไม่

ครบ เครื่องมือครบหมอไม่ครบ ต้องให้ได้หมอครบ เราจะพยายามสงเคราะห์ให้พอ
หายใจกันได้บ้างนี่เถอะ

(เขากล่าวมาว่าทำไมหลวงตาถึงช่วยประเทศลาวมาก) นั่นละคนคับแคบ คนเห็น
แก่ตัวเห็นแต่พรรคแต่พวก ไม่เหมือนตาพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นตาพระญาณหยั่งทราบ
สรรพเพ สตุตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายขึ้นครอบโลกธาตุเห็นไหม นี่ธรรมะพระพุทธเจ้าออก
เวลานี้ ไม่ใช่ธรรมะของเรา อย่าว่าแต่เวียงจันทน์ เวียงจันทน์ มากกว่านี้เรายังจะช่วยให้
โลก ประเทศไทยเราเท่าไรครอบไปหมดแล้ว กระเด็นออกไปเพียงเท่านั้น ทำไมจึงต้อง
มาถามถ้าไม่คับแคบตีบตัน เห็นแก่ตัว ขาดความหยาบโลนอย่างมากมาแล้วจะเป็น
อะไรไป เราว่าอย่างนั้น ถ้าไม่ถามมาอย่างนั้นจะไม่เห็นความหยาบของคนนี้

สรรพเพ สตุตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายว่าอย่างไร ครอบโลกธาตุ พระพุทธเจ้ามี
ขอบเขตที่ไหนการช่วยโลกช่วยสงสาร ที่ไหนจำเป็นที่ไหนช่วยทั้งนั้น ๆ อย่างเราตัว
เท่าหนูนี้ก็ช่วยไปหมด เรียกว่าประเทศไทยนี้ทั่วประเทศไทยเลย อะไรที่แยกออกไปเช่น
ทางพม่าก็ทำขี้เหล็ก ให้เป็นล้าน ๆ นะ นี่ก็ไปเวียงจันทน์ มันรอบด้าน จะมาว่าอะไร
เพียงเท่านี้ ครอบโลกธาตุ ธรรมะท่านเป็นอย่างนั้น ท่านไม่ให้จิตใจคับแคบ กว้างขวาง
ไม่มีใครเกินธรรม เกินพระพุทธเจ้าผู้ทรงธรรม ช่วยหมดเลย

บอกไปใครคนถามมาอย่างนั้นให้เอาเข็มไปเย็บปาก แล้วให้มัดกริเลย แล้วให้
โยนข้ามประเทศลาวไปฝั่งแม่น้ำโขงเลยประเทศลาวไป คนเช่นนี้เป็นคนหนักโลก คน
ขวางโลกเข้าใจไหม โลกเขามองดูหน้ากัน คนคนนี้มีมันมองดูหน้าใคร เข้าใจไหม มองดู
แต่ว่าอย่างมาก็ดูหน้าแม่อีหนู พอแม่อีหนูเปลอแล้วก็จะไปเอาอีกนะคนประเภทนี้นะ
อย่าให้เราได้ยินเลย ว่าทำไมแต่สงเคราะห์แต่ที่นั่นที่นี้ นี่แสดงว่าเห็นแก่ตัวเอามากมาย
เป็นนิสัยสันดานของกิเลส ไม่ใช่นิสัยของธรรม นิสัยของธรรม สัพเพ สตุตา อันว่าสัตว์
ทั้งหลายครอบโลกธาตุเลย นั่นละพระพุทธเจ้าสอนโลก สงเคราะห์โลก เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นจึงบอกให้รีบไปเย็บปากมันเสียแล้วมัดกริเสียให้เรียบร้อย อย่าให้
มันออกมา โลกทั้งหลายเขาจะได้ยินได้ฟังหุจะสกปรกไปหมดโลก ให้รีบไปมัดกริปาก
มัน มัดกริปากเรียบร้อยอย่าให้มันพูดออกไปอีก ปากนี้ปากสกปรก บอกอย่างนั้นนะ
คำว่า สัพเพ สตุตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายเท่านั้นครอบโลกธาตุแล้วจะว่าไง มีเรามีเรา
อะไร ธรรมท่านไม่มี ส่วนแยกเป็นโลกก็แยก ลูกเขาลูกเรา เมียเขาเมียเรา แยกเป็น
ประเภท ๆ ไปใช้ไหม ส่วนรวมก็รวมเป็นระยะ ๆ จนครอบ จึงว่า สัพเพ สตุตา อันว่า
สัตว์ทั้งหลายครอบโลกธาตุ นี่เวลารวมเป็นอย่างนั้น

ความเห็นแก่ตัว-ความคับแคบตีบตันนี่อย่ามาพูดให้เราฟังนะ เราฟังไม่ได้
เสียงนี้คือเสียงธรรม ฟังไม่ได้ เสียงคับแคบตีบตันคือเสียงกิเลส พูดออกมาปากอมขี้

พูดออกมา มันไม่ใช่ปากอมธรรม ปากประเภทนี้ปากอมซี่ ปากอมธรรมกว้างขวาง ไปที่ไหนเย็นหมด นี่ปากอมธรรม ปากอมซี่ไปที่ไหนตีบตันอันต์ เป็นคนขวางโลก ซี้โลก ซี้ โกรธ ซี้หลง นี่ปากอมซี่ ปากอมธรรมกระจายไปหมดเลย คิดอย่างนี้เรากียังอดนึกถึง นิทานสตไม่ได้ เขายังดีกว่าปากที่สั่งให้ไปบัตกรีมันนะ ปากอันนี้ปากสกปรกมาก เข้าใจ ไหม จึงให้รีบไปบัตกรีเสียปากอันนี้ อย่าให้คนไทยทั้งประเทศได้ยินเลย ปากที่ว่าเราไป ช่วยทางเวียงจันทน์ แยะบอกมาสกปรกล้นโลกสิ้นสงสารแล้ว

ตั้งแต่คนที่เขาเป็นเสี่ยวกันเขาไปด้วยกันเขายังเห็นใจกันใช้ไหม เอา พูดให้ฟัง ซัดๆ เขาเห็นใจกันอย่างไร คนหนึ่งไป วันนี้เอาของเก่ามาซ้ำอีก เพราะมันมาสัมผัส มันมาสัมผัสก็ต้องเอามาพูดอีก นี่เขายังห่วงใยกัน ว่าอย่างนั้นเถอะนะ คนนี้จะไปยิง ละมั่งหน้าวัดโพธิ ละมั่งมันเต็มทุ่งนา คือแต่ก่อนมีแต่แดงแต่ป่าพวกละมั่งนี้ โถ เป็น หมูๆ เป็นพวกๆ ๓๐-๕๐ เต็มไปหมด คนหนึ่งก็เอากาบมะพร้าวจุดไฟถือไปตามกัน จะไปจ่อใส่ดินระเบิดยิง แต่ก่อนมันไม่มีปืนแก๊ปก็ไม่มี ปืนคาบศิลาที่ไม่มี มีปืน ประเภทนี้ละ ประเภทเปลือกมะพร้าว เขายังห่วงใยกัน

ตอนที่เขายังห่วงใยกัน คือคนนี่คลานเข้าไปๆ พอดีผ้าโจงกระเบนหลุด มองเห็น หำ ไอนี้ก็ถือไฟจี้ใส่หำ ไอนั้นก็โดดผิง เขายังห่วงกัน อย่ามาๆ แตนๆ นึกว่าแตนตอด หำ ความจริงไฟไหม้ที่หำมัน ก็ไปใกล้ๆ อยู่ๆ ผ้าหลุดออกมา มันก็จี้เอาซิ จี้แล้วโดด ผาง อย่ามาแตนๆๆ นึกว่าแตนอยู่พุ่มไม้ ความจริงแตนใหญ่ข้างหลัง

นี่เขายังห่วงกัน เรามันอะไรจึงพูดอย่างนั้นออกมา อย่าพูดให้ได้ยินนะ พูดอย่าง นี้เห็นแก่ตัวเอามากมาย ดูไม่ได้เลย ไม่เห็นแก่เพื่อนมนุษย์ สัพเพ สตตา บ้างเลย ใช้ ไม่ได้นะ เข้าใจไหมล่ะพวกนี้ที่เขาห่วงกัน คนหนึ่งเอาไฟจี้ทำโดดผางไป อย่ามาแตนๆ นึกว่าแตนตอยหำมัน มันห่วงกัน แต่ความจริงผู้ที่ถูกมันเป็นห่วงนั้นก็คือนั่นละเอาไฟจี้ หำมัน ออกมาเห็นแต่คว้น เลยระลึกได้ว่าไอนั้นเอาไฟจี้ทำก็เลยต่อว่า คนหนึ่งทำจริง คนหนึ่งทำเล่นได้นี่ แต่ก่อนเขาห่วงกัน อย่ามาๆ แตนๆ กลัวแตนตอยคนนั้น กลัวจะ ตอยเพื่อนเขา เขายังห่วงกัน อย่ามาๆ แตนๆ ไ้อ้เราไม่ห่วงอะไรเลยนี้ สู้ไอนั้นไม่ได้ เข้าใจไหม จบแล้ว

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงณเธรน้อยวัดถ้ำกลองเพล มันไปอยู่อเมริกาเดี๋ยวนี้ มันเป็นณเธรอยู่ห่วยทราย เรากับณเธรเดินไปนี้ปลวกมันยั่วเยี้ยเต็มไปหมด ปลวกใหญ่ พอเราเดินไปนี้ไปเห็นปลวก เราก็เลยหลบไปยืนแล้วก็ทำท่ามองนั่นมองนี่ ไ้อ้ณเธรนี้ก็ ถ่อเข้าไป ปลวกฟาดมัน ร้องก้ากๆ ไม่ใช่ธรรมดา ร้องว้ากๆ เลย ก็มันหมดฝ่าเท้า ปลวกทั้งฝูง ปลวกใหญ่ด้วยนะ ไม่ใช่ปลวกเล็ก มันก็ฟาดเอาหมดฝ่าเท้า ร้องก้ากๆ เรา ละดัดมัน พอเห็นปลวกเราก็หลีกไปนี้ ทำท่ามองนั่นมองนี่ไม่มองดินมันจะเห็นปลวก

เข้าใจไหม ให้มันมองดูเรา ปลวกมันฟาดเอาร้องก๊าก ๆ วิ่งใหญ่ เราก็งงไม่สึม นี่เวลาดัดกัน เพียงเท่านั้นไม่มาก พอขบขันดี

(หมอสานิตย์และครอบครัวทำบุญ ๑,๐๐๐ บาทครับ) เออ ดี หมอสานิตย์มาเกี่ยวพันกับวัดมากอยู่นะ ไปที่สวนแสงธรรมก็มาป่วนเปื้อนอยู่นั่นตลอด ถ้าวันไหนไม่ได้ทำงานดูว่าจะอยู่วัดทั้งวันเลย หมอคนนี้สำคัญอยู่ เราได้เคยจะว่าตำหนิหรือไม่ตำหนิก็ตาม พูดตามหลักธรรม หมอรู้อีกว่าห่างเหินศาสนามากที่สุดทีเดียว เป็นหมอใหญ่เท่าไรยังเหมือนว่าความรู้ของหมอนี้เลยความรู้พระพุทธเจ้าไป คือเขาเรียนสรีรศาสตร์ที่แก้โรคแก้ภัย สรีรศาสตร์ส่วนต่างๆ ของอวัยวะนี้อันไหนใช้ทางไหนๆ พวกหมอเขาเรียนอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าเรียนสรีรศาสตร์นี้แยกออกๆ ปล่อยวางๆ แก้กิเลสไปหมดเลย ไม่มีเหลือ

อันนั้นสั่งสมกิเลส สัมเนื้อสัมผัสตัวไป เลยเห็นความรู้ของตัวเองสูงกว่าความรู้ของพระพุทธเจ้าไปได้ พวกเรียนหมอมักจะทะนงตัว เราเล็งดูเฉยๆ เราพิจารณาดูเป็นอย่างนั้น หมอจึงห่างเหินจากศาสนามากที่สุดทีเดียว ทุกวันนี้ดูว่าหมอนี้ห่างเหินจากศาสนาเท่าที่ผ่านมาไอ้วังราชการผู้ใหญ่ว่า ก็รู้แล้วว่ามันเป็นกองมูตรกองคูถกองใหญ่โต ผู้ใหญ่ๆ นั้น สะแตกไม่อ้อมไม่พอ เหมือนปล่อยหมาเข้าถาน พอปล่อยเข้าถานแล้วจับทางดึงออกห่างขาดมันยังไม่ยอมออก มันกินไม่อ้อม กินดับกินปอดประชาชน เรียกว่าปล่อยหมาเข้าถาน พวกนี้กินไม่อ้อม นี่อันหนึ่งแล้วมาเกี่ยวกับหมอนี้ละ

นี่ละธรรมว่าตรงๆ นี้เลย เราไม่ได้ว่าใคร เราไม่มีอย่างนั้น เราก็งงได้เต็มปากซิ ไม่มี มีเท่าไรหมดตลอด สงสารทุกหย่อมหญ้าไปเลย จะว่าไง พอว่าอย่างนั้นเมื่อวานนี้วิ่งรถไปงูมันก็ผ่านออกมาตามทาง งูๆ รถเขาก็เบา พอถึงมาถึงกลางทางมันก็หยุด เราก็งงเอารถหลีกเลี่ยง ถ้าไม่อย่างนั้นเหยียบแหลก ถ้าเป็นรถเขาละแหลกเลย รถเราบอกว่างูๆ เท่านั้นละ มันกำลังมากกลางทาง เราก็งงเบรค เบรคก็เลยหลีกเลี่ยง มันก็เลยอยู่กลางทาง ไม่อย่างนั้นตาย งูตัวนี้ถ้าเป็นรถคันอื่นตายเลย รถเราไม่เป็นอะไรผ่านได้ เราผ่านไปแล้วเขายังอยู่กลางถนน แต่ไม่มีรถมา ถ้ามีรถมาก็ไม่แน่ะ เตี้ยวคันหลังมาเหยียบแหลกเลย นี่ไม่มี เขาก็ผ่านไปได้อย่างเขา

นี่ละความเมตตาทำไม่ลงนะ มันเป็นอยู่ในหัวใจ จิตนี้ที่ลงเต็มที่แล้วอ่อนนิ่มไปหมด เข้าได้หมดเลยทุกตัวสัตว์ ไม่กล้าทำลงคอ จะฆ่าจะอะไรนี้ตายเสียดีกว่าจะไปฆ่าสัตว์ เท่ากับฆ่าเรา มันธรรมดาเมื่อไร นี่อำนาจความเมตตา แต่ก่อนก็ไม่เป็น แต่เวลาเป็นแล้วมันนิ่มไปหมด อ่อนไปหมดในจิตใจนี้ เข้าได้หมดสัตว์ กิ่งก่า-จิ้งเหลนวิ่งผ่านหน้ารถ พอหลีกเลี่ยงได้หลีกเลี่ยงเลย ที่จะไปเหยียบเขาทำไม่ได้นะ เราเคยเตือนเสมอ พอมองเห็นงูบ้าง เห็นอะไรบ้าง บอก รถเขาก็เบา เขาก็หลีกเลี่ยงๆ ไปเรื่อยๆ ทีนี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz